middagi ei wõinud eñam kätte wõtta. Koolis ei sanud ta sulge näpu wahel piddada. Wõib olla et teised lapsed oma wañemadele sest ollid kõñelenud; praua tulli ühel omikul Betti sörmi waatama ja nõudis järrel, kust aigus olli tõusnud. Betti tuñistas tõt möda ülles kudda tema wähilt koddominnes maha olli kukund ja sörmed werriseks lönud. Praua waatas paistetanud sörmi, kel jubba mädda sees, wangutas pääd ja ütles: „Ei se olle maha kukumisest tulnud; siño käed on kärnas: se tulleb kassimata elamisest.“ Siis sõitles ta Bettid, miks ta ennemine aigeid sörmi temale ei olle näitand, keelas tedda kooli tullemast, et kärnad teiste külgi ei akaks. Waene Betti — täis äbbi ja kurbtust — läks nutuga mõisast ärra. Kõige suurem süddame wallo olli temal nähes, et teised lapsed tema eest pöggenesid, ja ometegi olli tema willetsus Eduardi ülleañetuse läbbi sündind; 'polleks tema kiwwi tuld kustutanud siis ei olleks Betti jalg pimedas komistanud. Siiski ei tuñistanud Betti Eduardi peale süüd, waid mõtles: õlpsam on üllekohut kannatada kui teha. — Teisel päwal luusis Eduard jälle küla-wainul, kus Jooni aige uddaraga lehm waia külles kõies olli. Wallato poisike akas lehma loopima, üks kiwwi-killuke puutus aige uddara külge, seal kiskus lehm eñast walluga kõiest lahti ja tükis wihaga poisi peale. Eduard andis appi kissentades jalgele tuld; lehm tema kannul. Jubba ollid lehma-sarwed tema liggi, seal jõudis Betti appi. „Kriim! kus sa lähed?“ üidis Betti, lõi piitsaga

lehma; lehm jäi seisma ja laskis eñast waia külgi kinni kõita. Eduard olli irmuga kibbowitsa põesa puggenud; ehmatuse ja wässimuse pärast ei wõinud ta räekida, agga ta nuttis kibbidaste. Põesast wälja rõõmades wõttis ta Betti kaelast kinni, täñas ja pallus oma endist üllekohut andeks. Kibbowitsa okad ollid tema sörmed werriseks torkanud; Betti kiskus oka-pinnad wälja ja mähkis tema sörmed puhta nartsu sisse. Sest silmapilgust sadik olli Eduard tema kõige suurem sõbber ja püüdis tedda iggapiddi röemustada. — Mõñe päwa pärast paranesid Betti sörmed, tema ihaldas jälle kooli minna; Eduard ütles arglase näoga: „Ärra tulle weel kooli enne kui miño sörmed terweks sawad! miño wañemad on siño peale wihased, ja ema ütleb et miña siño käest kärnad ollen sanud. — Waata! seal tulleb miño ema ja tohter Jenner,“ ütles pois ja pistis jooksu. — „„Näete! seal tulleb täñamata loom isse meil wasto!““ ütles praua tohtrile ja akas last kurjast augutama. Tohter wõttis lapse teretamist lahkest wasto ja waatas mis wigga kättel piddi ollema. „Need wistrikud on rõuge suggu“ — ütles Jenner ja küssis, kust laps neid olli sanud. Praua seletas, kudda laps mahakukudes oma sörmed olli kriimustanud, agga tohter kostis: „Ei se läbbi wõi rõuged tulla.“ Wiimaks tulletas Betti meele, et tema pärast mahakukumist aige sörmedega lehma olli lüpsnud, kui lehma uddara külles mädda-wistrikud olnud. „Laps on sedda többe lehma küllest saanud,“ ütles tohter prauale: „ei olle teil pojja